

Arrest

nr. 53 493 van 20 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DE GEJUCHTE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 28 september 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 30 april 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Përqevë (gemeente Klinë) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Medio juli 2009 kwamen onbekende personen u thuis opzoeken. U was toen niet thuis, maar volgens uw familie zagen ze er kwaad uit en bovendien zagen ze eruit alsof ze slechte mensen waren. Bij een tweede bezoek aan uw woning sloeg u hen van de bovenverdieping gade, maar u sprak niet met hen. Ze zeiden tegen uw familie dat ze met u iets moesten doen. Verder gingen deze onbekenden ook langs op uw werk in een hamburgertent/pizzeria in Prishtinë. Ze hebben u nooit een concreet voorstel gedaan, maar u vermoedt dat ze u wilden betrekken bij criminele activiteiten. U hebt hiertegen nooit een klacht neergelegd bij de Kosovaarse politie of bij EULEX omdat u vermoedde dat deze mannen banden hadden met de Kosovaarse politie. U wou deze zaak ook niet opblazen, maar u verkoos wel voor uw eigen veiligheid Kosovo te verlaten. U nam ontslag en dook tot uw vertrek onder bij verschillende familieleden en vrienden. U hebt voor het overige geen problemen gehad in Kosovo, maar bent van mening dat er in Kosovo veel corruptie is. U hebt Kosovo verlaten op 20 september 2009, u bent aangekomen in België op 27 september en u hebt hier asiel aangevraagd op 29 september 2009. U bent in het bezit van uw UNMIK-identiteitskaart, uitgereikt op 14 juli 2007, uw UNMIK-rijbewijs, d.d. 9 april 2008, een verklaring van uw vader en een attest van uw werkgever.

B. Motivering

Ik stel vast dat u geen gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde Kosovo te hebben verlaten omdat er drie maal onbekende personen bij u langs kwamen, twee keer bij u thuis en één keer op uw werk in Prishtinë (gehoorverslag CGVS pp. 6-7). U hebt met deze personen nooit gesproken en tegen uw familie hebben ze evenmin ooit gezegd waarom ze u zochten (CGVS pp. 6-7). De verklaring van uw vader die bij het administratieve dossier zal worden gevoegd, bevestigt dat deze personen in geen van beide bezoeken bij u thuis vertelden waarom ze u zochten. U hebt dus niet in het minst enige concrete elementen aangebracht die aantonen dat u door deze personen daadwerkelijk werd bedreigd. U verklaarde voordien nooit enig probleem met iemand te hebben gehad (CGVS p. 8). U baseerde uw verklaringen dat u zou worden gezocht louter op het feit dat uw familie u vertelde dat de mannen die naar u informeerden, eruit zagen als slechte mensen (CGVS p. 7). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat uw vrees louter is gebaseerd op vage veronderstellingen en vermoeden die niet in het minst worden ondersteund door enig concreet, objectief gegeven of element. Bovendien heeft u nagelaten uw vermoedens kenbaar te maken bij de in Kosovo aanwezige lokale politie of EULEX omdat u vreesde dat onbekende personen die naar u informeerden banden hadden met de politie en u meent dat er corruptie is in Kosovo. Bovendien heeft u geen vertrouwen in de Kosovaarse administratie (CGVS pp. 7-8). U hebt evenwel ook deze beweringen niet in het minst ondersteund met enig concreet, objectief gegeven (CGVS pp. 7-8). Uit gegevens waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan uw administratieve dossier werden toegevoegd blijkt dat, hoewel er nog corruptie is in Kosovo, er de laatste jaren ernstige inspanningen zijn geleverd en er vooruitgang is geboekt in de wederopbouw van onder andere het gerechtelijke apparaat. Zo werd in februari 2008 gestart met de ontplooiing van de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (EULEX). Op 9 december 2008 werd deze missie daadwerkelijk operationeel. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat. Uit andere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt voorts dat nadat de "Law on Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk overeenstemt. Tevens blijkt uit deze informatie dat de KP haar taken inzake ordehandhaving goed uitvoert. Bovendien wordt de KP door de Eulex Police Component bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Ik meen dan ook dat er in Kosovo in het algemeen redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Bovendien kan de internationale bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat u geen aanspraak kon maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

Uw identiteitskaart toont enkel uw identiteit aan en deze staat niet ter discussie. De verklaringen van uw vader zijn geenszins afkomstig van een objectieve bron en kunnen aldus niet worden weerhouden ter staving van uw asielrelaas. Eenzelfde vaststelling dient te worden gemaakt over de verklaring van uw werkgever. Deze documenten zijn aldus niet van die aard dat zij een ander licht op bovenstaande vaststellingen kunnen werpen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) juncto artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoeker oefent in een eerste middelonderdeel kritiek uit op de motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Volgens de bestreden beslissing heeft verzoeker geen concrete, objectieve gegevens aangereikt die zijn vrees staven en heeft hij geen toevlucht gezocht tot de Kosovaarse Politie of Eulex. Verzoeker betwist dit door te wijzen op de verklaringen van zijn vader en zijn werkgever. Deze verklaringen geven volgens verzoeker wel degelijk de aangehaalde feiten en zijn objectief concreet weer. Hij ziet niet in waarom de verklaringen van zijn werkgever subjectief gekleurd zouden zijn. Volgens verzoeker heeft zijn werkgever er niet het minste belang bij om andere zaken te verklaren dan diegene die zich werkelijk hebben voorgedaan. Door de bewuste feiten verliest de werkgever een gedisciplineerde werknemer. Volgens verzoeker is ook de verklaring van verzoekers vader relevant en heeft deze er evenmin belang bij om verklaringen af te leggen die niet stroken met de werkelijkheid. De feiten die de vader van verzoeker in zijn verklaring uiteenzet, zorgen er namelijk voor dat zijn zoon van amper 23 jaar het land ontvlucht en de kans bestaat dat ze elkaar nooit meer weerzien. De vader zal volgens verzoeker dergelijke verklaring alleen maar afleggen indien de feiten zich effectief hebben voorgedaan en indien verzoeker en zijn familie wel degelijk schrik hebben voor het leven van verzoeker. Verzoeker wijst erop dat hij geen andere reden had dan de schrik om vermoord te worden om zijn land te ontvluchten aangezien zijn volledige gezin nog in Kosovo woont en aangezien hij werk had. Verzoeker wijst er tevens op dat de vader van verzoeker zijn verklaring officieel heeft afgelegd voor een advocaat, "*onder volledige morele, materiële en strafbare verantwoordelijkheid*" (sic). De verklaring is meer dan een loutere brief en is gedetailleerd en zakelijk. Verzoeker besluit dat de verklaringen als waarheidsgetrouwe en objectieve stavingsstukken dienen te worden beschouwd en mee in overweging dienen te worden genomen bij de beoordeling.

Het feit dat verzoeker geen beroep heeft gedaan op de lokale politiediensten, is volgens hem ingegeven door het gebrek aan vertrouwen in deze diensten. Verzoeker heeft schrik dat de personen die hem zoeken invloeden kunnen laten gelden bij de lokale politiediensten. Verzoeker wou geen onrust zaaien in de rest van het dorp en geen ruchtbaarheid geven aan de feiten om wraakacties wegens 'verklikking' op zijn familie of in zijn dorp uit te sluiten. Verzoeker heeft naar zijn zeggen niet de reflex gehad om een beroep te doen op Eulex in Kosovo. Volgens verzoeker is dit ook niet aangewezen aangezien Eulex de lokale politiediensten assisteert en dus nauw met hen samenwerkt. Verzoeker zet uiteen dat de lokale diensten onder toezicht van Eulex misschien wel een onderzoek zouden hebben dienen op te starten, maar indien de bewuste personen invloeden hebben binnen deze lokale politiediensten kunnen zij dit onderzoek sturen en bovendien represailles uitvoeren op de familie van verzoeker. Verzoeker verwijst vervolgens naar uittreksels uit een hele resem rapporten en artikels over Kosovo die hij tevens als bijlage voegt bij zijn verzoekschrift en waarvan de objectiviteit volgens verzoeker bezwaarlijk in twijfel kan worden getrokken. Uit deze gegevens zou volgens verzoeker blijken dat er nog steeds veel criminaliteit en geweld bestaat in Kosovo en corruptie een hardnekkige ziekte blijft in het land. Zo citeert hij een internetartikel verschenen op www.balkaninsight.com en verwijst hij naar een rapport van voor het Europees parlement over corruptie binnen justitie in een aantal Oost-Europese landen, naar het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar een vooruitgangrapport van de Europese Commissie.

Vervolgens wijst verzoeker op het feit dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep. Verzoeker wijst erop dat Kosovo geplaagd wordt door een grote criminele activiteit en vormt "*de sociale groep van economische en politiek onmachtige personen*" (sic) waartoe verzoeker behoort, het doelwit van deze georganiseerde misdaad. Gelet op de wijd

verspreide corruptie staan zij volgens verzoeker machteloos tegen malafide personen. Verzoeker stelt wel degelijk te zijn bedreigd. Uit de verklaringen blijkt dat de bewuste personen specifiek verzoeker viseerden en dat zij nooit hebben willen aangeven waarom zij verzoeker zochten en dat zij zich bovendien nooit hebben willen identificeren, ondanks de uitdrukkelijke vraag hiertoe. Verzoeker stelt op basis van het aanwezige geweld en criminaliteit dat zijn vrees gegrond is en op basis van de corruptie dat zijn gebrek aan vertrouwen in de politie logisch is waardoor hij er geen beroep op wenste te doen. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker citeert de definitie van subsidiaire bescherming en stelt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade omdat hij vreest betrokken te worden in corrupte zaken en vreest vermoord te worden door de bewuste personen. Het risico is reëel aangezien verzoeker reeds op zijn werk in Prishtinë werd opgezocht door deze onbekende en ongure personen die hem tevens thuis in Klinë tot tweemaal toe opzochten zonder zich kenbaar te willen maken. Het risico op onmenselijke behandeling of om vermoord te worden vloeit voort uit de feiten waarbij het duidelijk is dat verzoeker wordt gezocht door malafide personen alsook uit de rapporten van internationale organisaties die aantonen dat de georganiseerde misdaad woedt in Kosovo. Verzoeker merkt tevens op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen afzonderlijk onderzoek heeft gevoerd naar de subsidiaire bescherming waardoor de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide middelen tezamen behandeld.

2.3. De Raad wijst op de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees van de asielzoeker 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Verzoeker beroept zich blijkens de uiteenzetting van de feiten op een subjectieve vrees voor onbekende personen die naar hem op zoek zouden zijn. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekers vrees in wezen enkel en alleen gebaseerd is op loutere vermoedens. Volgens verzoekers eigen verklaringen heeft hij de onbekenden die naar hem op zoek waren nooit gesproken en is niet bij machte te specificeren waarom deze onbekenden bij hem op bezoek kwamen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 05/02/2010, p. 6-7). Ook de kwade bedoelingen en de vermeende banden van deze onbekenden met de politie berusten enkel op vage veronderstellingen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 05/02/2010, p. 7). Op grond van deze uiterst vage verklaringen kunnen de feiten die aan de basis liggen van verzoekers relaas, allerminst bewezen worden geacht.

2.4. Documenten hebben slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Verzoeker tracht zijn relaas verder te staven door verklaringen van zijn vader en zijn werkgever neer te leggen (stuk 19, Documenten, Verklaring vader/advocaat, Verklaring werkgever). Hierin zetten respectievelijk verzoekers vader en zijn werkgever uiteen wat zij weten over de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden. Verzoeker betwist in wezen de bewijswaarde die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan deze verklaringen hecht. Hoewel verzoeker het tegendeel beweert, stelt de Raad vast dat aan deze documenten geen bewijswaarde worden toegedicht aangezien ze uitgaan van privé-personen die een nauwe (familie-)band hebben met de asielzoeker (cf. RvS 26 september 2002, nr. 110.682). Ze vertonen een gesolliciteerd karakter en kunnen de lacunes in verzoekers versie van de feiten niet opvullen. De verklaringen bevatten immers geen objectieve aanwijzingen over de achtergrond en identiteit van de onbekenden die met verzoeker in contact wilden komen, noch over hun werkelijke bedoelingen. Het feit dat de auteurs van de stukken geen belang zouden hebben bij het afleggen van onjuiste verklaringen en het feit dat verzoekers vader deze verklaring voor een advocaat en "*onder volledige morele, materiële en strafbare verantwoordelijkheid*" (sic) heeft afgelegd, garanderen geenszins de correctheid van de inhoud en heffen de beperktheid van de erin vervatte informatie niet op. Bijgevolg kan verzoeker geenszins worden bijgetreden waar hij stelt dat deze documenten als objectieve stavingsstukken beschouwd dienen te worden. Als gevolg van het ontbreken van enig overtuigend begin van bewijs kan er in casu geen sprake zijn van een *gegronde* vrees voor vervolging of een *reëel* risico op het lijden van ernstige schade.

2.5. Gelet op het feit dat niet bewezen kan worden geacht dat er in hoofde van verzoeker sprake is van vervolging overeenkomstig de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag, dient niet te worden overgegaan tot het vaststellen van een verband met één van de vijf gronden van de

vluchtelingendefinitie, waaronder de sociale groep (cf. RvS 10 oktober 2007, nr. 175.584). Ten overvloede merkt de Raad op dat, zelfs indien de feiten bewezen zouden worden geacht - *quod non* - verzoeker in elk geval in gebreke is gebleven deze nexus aannemelijk te maken. Verzoekers omschrijving van de specifieke sociale groep waartoe verzoeker zou behoren, met name *“de sociale groep van economische en politiek onmachtige personen”* voldoet niet aan de vereisten die hiervoor door artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet worden gesteld. Luidens dit artikel vormt een groep slechts een specifieke sociale groep indien

“- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven; en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.”

Verzoekers omschrijving van de sociale groep voldoet geenszins aan deze voorwaarden waardoor elke nexus met het Vluchtelingenverdrag ontbreekt.

2.6. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft rust de bewijslast op de asielzoeker. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Gelet op wat hierboven werd gesteld, ontbreekt in casu elk concreet bewijs dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat er geen afzonderlijk onderzoek zou zijn gevoerd naar de subsidiaire bescherming, zoals verzoeker beweert en betekent evenmin dat de beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.7. Internationale bescherming kan bovendien slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen, anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Zelfs wanneer verzoekers problemen bewezen zouden worden geacht, heeft hij niet aangetoond dat hij hiervoor geen beroep kon doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden. Verzoeker verklaart zelf dat hij naar aanleiding van zijn problemen niet naar de politie is gegaan (stuk 3, gehoorverslag CGVS 05/02/2010, p. 7). Verzoekers gebrek aan vertrouwen in de politiediensten, zijn betoog over de mogelijke banden tussen zijn belagers en de politie en zijn vrees voor represailles zijn enkel gebaseerd op vermoedens. Verzoekers citaten uit allerhande algemene rapporten over de criminaliteit en de corruptie in Kosovo handelen niet specifiek over de Kosovaarse Politie noch over Eulex en handelen al helemaal niet over verzoekers persoonlijke situatie. Verzoeker beschikt over geen enkele objectieve en concrete aanwijzing waaruit blijkt dat hij in zijn specifieke geval verstoken zou blijven van bescherming of blootgesteld zou worden aan represailles wanneer hij een klacht zou hebben ingediend. Hieruit volgt dat verzoekers vermeende gebrek aan bescherming geenszins kan worden aanvaard.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN